

# Hvad er egentlig forskellen på Folkekirken og Scientology?

Hvis den danske folkekirke var en virksomhed, ville man nok sige, at den havde en forældet distribution og en forvirret forretningsplan.

Vision, mission og værdier er ellers klare nok – de står vel nærmest mejslet i en stentavle. Men biskopperne som direktion og kirkeministeren som koncernchef ville formentlig stå til en lodret fyring, hvis man ser på deres håndtering af en forretning med et budget på 5-6 milliarder kroner årligt.

Nu skal den evangelisk-lutherske kirkes betydning for vores kulturarv selvfølgelig ikke undervurderes. Og det gør det nærmest profant at tale om profit og forretning i disse sammenhænge. Ikke desto mindre hylder vi liberalisering og privatisering på alle andre kulturområder. Så hvorfor ikke adskille stat og kirke? Når vi tager til de varme lande, mener vi jo ikke, at for eksempel irakerne overhovedet kan indføre demokrati uden at adskille stat og religion.

Den indlysende forskel på Folkekirken og Scientology er finansieringen. Resten er et spørgsmål om tro. Det er heller ikke nogen bagatel. Vi har nemlig brug for noget at tro på. I hvert fald så længe

“DET ER VEL OGSÅ KUN ET SPØRGSMÅL OM TID, FØR SCIENTOLOGY OG ALLE DE ANDRE INDBRINGER DEN DANSKE STAT FOR EN EU-DOMSTOL”

vi ikke ved bedre. Uanset om troen hedder kristendom, islam, Scientology eller Falun Gong. Verden drejer sig om, hvad vi tror på. Ikke hvad vi ved.

Forretningsidéen i enhver religion er en påstand om et bedre liv nu eller senere, hvis man melder sig ind i lige netop denne klub frem for alle de andre.

Ud fra markedsføringsloven er produktets virkning så udokumenteret, at det næppe er tilladt at tage penge for det. En bogklub, der leverede en så uhåndgribelig vare, ville i hvert fald ikke slippe godt fra at indføre et automatisk medlemskab for hele nationen, som kirkeskatten jo reelt er. Det er vel også kun et spørgsmål om tid, før

Scientology og alle de andre indbringer den danske stat for en EU-domstol på grund af Folkekirkens stærkt konkurrenceforvridende monopol og statslige subsidier.

Men hvis vi tror på en gennemgribende liberalisering af kulturområdet, må vi vel også ophæve monopol og stille alle religioner lige på markedsmæssige vilkår. Det må være medlemmerne af de enkelte klubber, der vælger deres medlemskab og bestemmer klubbens aktiviteter.

Det kunne umiddelbart lyde som Folkekirkens endeligt. Men det kunne også betyde en revitalisering. Hvis man er indstillet på at bruge penge på et kirkeligt bryllup, er det vel ikke urimeligt, at præst og kirke skal betales ligesom fadølsanlæg og blomsterhandler? Og kan vi overhovedet tro på en folkekirke, der ikke kan klare sig i sund konkurrence?

Perspektiverne i en privatisering af Folkekirken er måske lidt skræmmende. Men at en så væsentlig del af vores kulturarv drukner i statssubsidiering og vanetænkning er vel næsten værre – i Grundtvigs eget land?